

[Glensgård]

ge, inden vi bliver bragt i bankerotsituationen.

Den første del af dette ord er egentlig et godt ord: »banke«. Var der noget, der skulle ske i denne tilværelse, så var det, at regeringen skulle bankes til at få de offentlige udgifter sat ned. Den sidste del er en grusom del af et dansk ord. Det er forfærdeligt at tænke sig, at vi har kørt et rimeligt godt samfund i sæk i løbet af 5-6 år. Det er jo inden for den tidsperiode, vi må se i øjnene at vor selvbestemmelsesret er taget fra os.

I 1976 diskuterede vi meget vort forhold til udlandet, vi diskuterede meget de forfærdelige lån, vi måtte optage i udlandet for at klare vort betalingsbalanceunderskud. Allerede dengang begyndte fremskridtspartiet at sige: nu må vi passe på, at vi ikke glemmer den udvikling, vi har i Danmark, nemlig med de indenlandske statslån. Men på det tidspunkt var venstre jo så skræsikker med hensyn til, at indenlandske statslån nu ikke var så galt for udviklingen.

Da vi stillede os op og sagde, at det er farligt at igangsætte denne indenlandske belåning, sagde venstre og for, så vidt også det konservative folkeparti: nå ja, men det er kun en overgangsperiode. Den overgangsperiode har nu foreløbig været til 1982, og jeg vil da godt spørge finansministeren: har han overhovedet visioner om, ideer om, hvordan han vil klare problemerne i 1983? Jeg tør næsten ikke spørge, om han også har det for 1984 og 1985. Hvis finansministeren har gjort sig sådanne tanker eller han tør spørge sine embedsmænd, så er det vel ikke forkert at tro, at underskuddet på statsfinanserne i 1985 bliver på den anden side af 200 mia kr. Nu vil finansministeren formentlig ikke svare, for det ville være ubehageligt at gå op og sige, at hr. Glensgård har ret, men det bliver jo udviklingen.

Nu ved jeg godt, at finansministeren udsætter problemerne med de langfristede statsobligationer, men når vi tror, at udviklingen bliver så alvorlig, som jeg her tegner den op, så er det, fordi regeringen ikke har noget som helst i sit handlingsprogram, der indicerer, at det igen skulle kunne betale sig at investere i dansk erhvervsliv. Hvem pokker ville da være så tåbelig at investere i en arbejdsplads, hvor man i heldigste fald kan få 6 pct. i overskud med en inflation på en 10-11 pct., når man kan få 22 pct. ved investere

ring i statspapirer? En mand, der foretager en sådan investering, bør naturligvis spørres inde. Selvfølgelig findes der enkelte, der er så glade for det danske flag, at de er villige til at lægge den mindre fortjeneste i offerskålen, men dansk erhvervsliv bliver udsultet med den politik, regeringen fører.

Men hvad værre er: den politik, regeringen har lagt op til, også med finanslovsforslaget for 1982, den er simpelt hen menneskeødelæggende. Hvem vil kunne tænke sig at gå på arbejde for 130.000 kr. om året, når man kan få 96.000 kr. i understøttelse? Der er intet, der indicerer, at man skulle kunne få folk i gang med at arbejde.

Dér vil jeg godt komme med et lille hjertesuk til venstre og det konservative folkeparti. Det er muligt, at venstre efter sit weekendmøde føler, at man nu skal gå væk fra at snakke tal, fordi man fik en øretæve ved valget, men vil I ikke godt love os én ting, nemlig i det mindste at holde fast ved, at understøttelsen er for høj? Jeg vil godt give jer så megen frihed, at I ikke behøver sætte tal på, hvad den så skal være, men mener i hvert fald, at I skal holde fast ved, at den er for høj. Bare I vil det, er vi nået et lille stykke vej. Hvis I også springer fra den del af VK-planen, så er der vel ikke meget tilbage.

I øvrigt vil jeg godt spørge venstre og det konservative folkeparti: nu, hvor vi har set udviklingen for 1982, kunne I så ikke tænke jer at regulere lidt på VK-planen? Underskuddet i 1982 bliver vel mindst af størrelsesordenen 90 mia kr., og med det tal som udgangspunkt synes I så ikke, at 16 mia kr. er lidt nok? 16 mia kr. var jo beregnet ud fra det beløb på 78 mia kr., som vi kendte på det tidspunkt, men nu bliver det altså betydelig større, og så vil jeg spørge: kunne I ikke tænke jer at regulere det bare en lille smule opad? Jeg skal også her give jer så megen frihed, at jeg nok skal lade være med at udfritte jer om, hvordan I vil spare de penge, bare I dog trods alt vil meddele, at det, I gik til valg på, altså var for lidt i forhold til den udvikling, socialdemokraterne har lagt op til. Og så vil jeg da godt sige i en bisætning – men det er for så vidt venligt ment – at det ganske vist er socialdemokraternes oplæg, men det er jo med jeres godkendelse.

Når jeg siger, at det er med jeres godkendelse, så er det, fordi venstre og konservative konstant i finansudvalget accepterer, at der